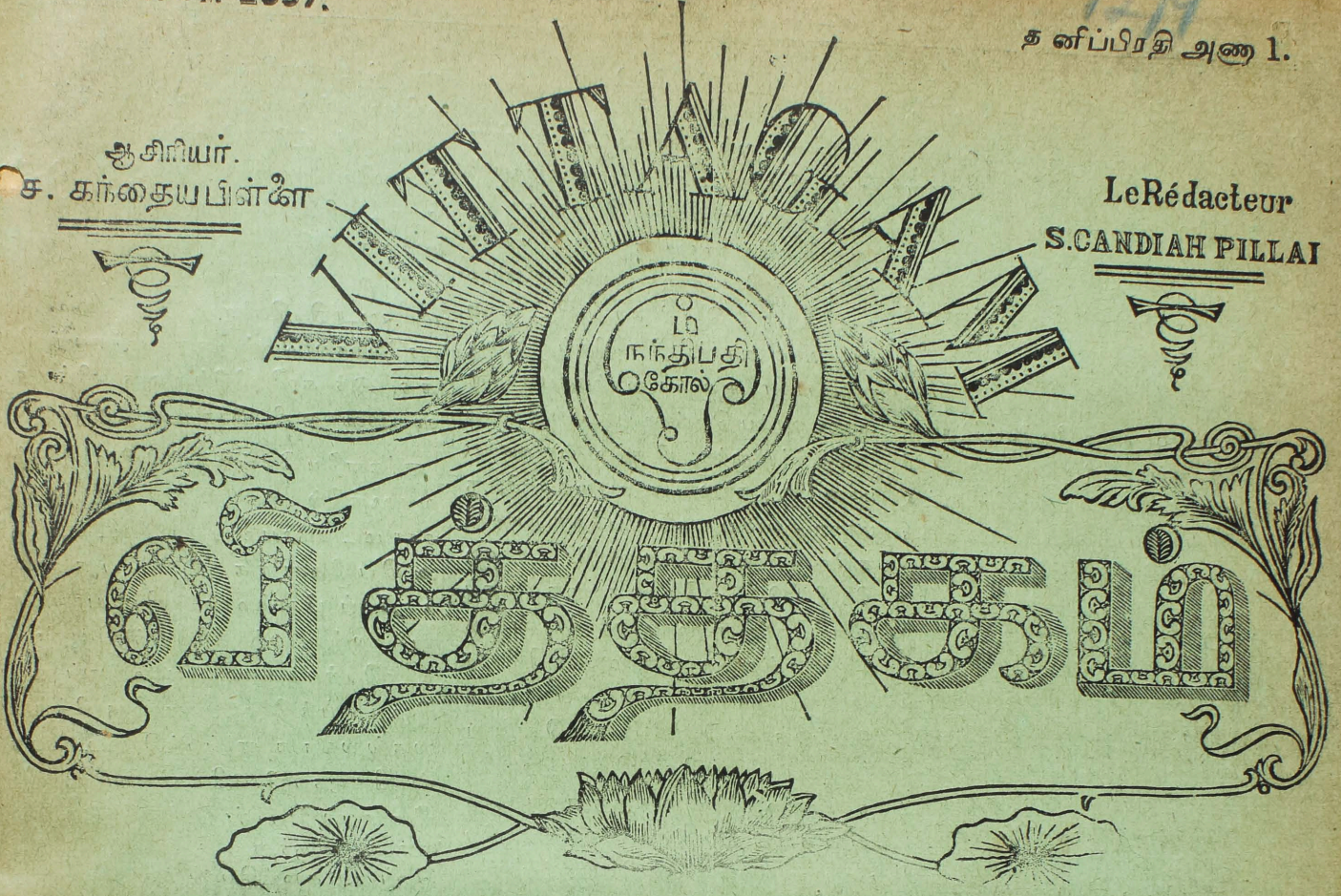

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையபிள்ளை

Le Rédacteur
S. CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III

புதுவை, தாது லு ஆவணி மீ கக உ (3-9-36)

No. 38.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்

வரந்தையான்சோபுரத்தான்மந்திரத்தான் றந்திரத்தான்
கிரந்தையான் கோவணத்தான் கிங்கினியான் கையதோர்
சிரந்தையான் செங்காட்டங்குடியான் செஞ்சடைசேருங்
கரந்தையான் வெண்ணீற்றுள் கணபதிச்சரத்தானே .

தொங்கலுங்கமழ்சாந்துமகிற்புகையுந்தொண்டர்கொண்
டங்கையாற்றொழுதேத்தவருச்சுனற்கன் றருள் செய்தான்
செங்கயல்பாய்வயலுத்தெங்காட்டாங்குடியதனுட்
கங்கைசேர்வார்சடையான்கணபதிச்சரத்தானே .

(8-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

வை எஜார் வேத சாஸ்திரங்களைச் சொல்லுகிறார்களே யல்லாமல் சகல் எஜார் வேதமானது ஐந்தாவதாகவுள்ள தொருதனி வேதமல்ல வென்றும் சொல்கிறார்கள்.

அபிவாதன மந்திரமானது “எஜார் ஸ ரகா த் ய ராய சர்மாநாமாகம்” என்றே விளங்கி வருகிறது.

சகல் எஜார் வேத மேற்பட்டதற்கு அடியில் கண்ட காரணத்தை பெரியோர்கள் சொல்லிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஞாபகத்திற் கெட்டியதை சுருக்கமாக எழுதுகிறேன்.

“ஒரு ஸமயம் யாக்குப வல்க ரென்ற மஹரிஷிபானவர் குருமுகமாக அனாதைவித்தமாக வுள்ள நான்கு வேதங்களை அங்கங்களுடன் பூர்த்தி யாக அத்யயனஞ் செய்து குருவிற்கு மிகவும் பிரியமாக யிருந்ததாகவும் இவ்விதமிருக்கும் காலத்தில் ஏதோ காரணத்தினால் குருவாக்யத்தை உல்லங்கனம் செய்ததாகவும் அதினால் குரு சாபம் ஏற்பட்டு அனாதை வித்தமான வேதத்தை குருவிடமே ஒப்படைத்துப் பிறகு சூரிய பகவானை குருவாக வரித்து சூரிய பகவானிடம் அத்யயனஞ் செய்த எஜார் வேத சாஸ்திரமானது சகல் எஜார் வேதமென்று ஏற்பட்டது என்று பெரியோர்களுரைக்கக் கேட்டிருக்கிறேன்” இதற்கு மாத்யந்தினசாஸ்திரம் பென்றும் சொல்வதுண்டு. ஆனால் இதை ஐந்தாவது வேதமாகச் சொல்லப்பட்ட பண்டிதர்கள் சூப்புகோண மடாபிமானிகளைத் தவிர வேறுயாவருமில்லை.

ஒருக்கால் காமகோடி மடத்தை நிர்மாணஞ் செய்து “ஓம் தத்ஸத்” என்ற பிரம்ம பரவாச்யமான வாக்யத்தையே மஹாவாக்யமாகக் கொண்ட ரிக்வேதத்தை நுகனமாகக் கற்பித்து தமது பரம்பரைக்கு உபதேசஞ் செய்த ஆசார்ய புருஷாள் வேறு யிருக்கலாமோ வென்றும்

ஊக்கி இடங் கொடுக்கிறது.

ஏனென்றால் ஸாஹ்யாத் தாகவுள்ள அநி ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்யாள் ஏற்கனவே நான்கு திக்ககருக்கும் அனாதை வித்தமான நான்கு வேதங்களையும், அதின் மஹா வாக்யங்களையும் உபதேசஞ் செய்தாய்விட்டது ஸாஹ்யாத் ஆசார்யாளே ஜிவப் பிரம்ம ஐக்கப்பரவா சகமான வாக்யங்களை மஹா வாக்யமென்று பாஷ்யாதிகளில் குறிப்பிட்டிருக்க, பிரம்ம பரவாக்யமான “ஓம் தத்ஸத்” என்பதைப் பிறகு மஹா வாக்யமாக உபதேசிப்பாரா? தவிர இன்னும் “வேதசஸ்திர புராண திகளில் பிரம்ம தேவர் நான்கு வேதங்களைப்பே நான்கு முகமாகக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் நான்கு முகத்திலிருந்து நான்கு வேதங்கள் உண்டானதாகவும் இருப்பதாகப் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதமிருக்க வைதிக தர்மத்தைப்பே ரிலை யிருந்து தவறாக அவதரித்த ஸ்ரீ ஸர்வேசுவராகிபகவான் வேத சாஸ்திரவிருத்தமான ஐந்தாவது வேதமொன்றைத் தனக்காகச் செய்து கொள்வாரா?

மேலும் ஸன்பாஸ ஆசிரமத்தைச் சார்ந்த ஸ்மிருதிகளில், தீர்க்கத, ஆசிரம, வந, அரண்ப, கிரி, பர்வத, ஸாகர, பாரதி, புரி, ஸரஸ்வதி என்னும் பத்து நாமங்களைப்பே ஸன்பாஸ நாமாவாகவும் உத்தமமாகவும் சேர்த்திருக்கிறது. இவ்விதமிருக்க ஸ்மிருதிகளில் உத்தமமாகக் குறிக்கப்படாமலுள்ள இந்திர ஸரஸ்வதி என்ற பதினென்றாவது நாமாவைப் பிரதானமாக வைத்துத் தங்கள் பரம்பரைக்குச் சூட்டியிருப்பாரா?

திசை நான்கு, வேதம் நான்கு, மஹாவாக்யம் நான்கு, ஸம்பிரதாயம் நான்கு, மட்டம் நான்கு, பத்துவிதப் பிராம்மணர்கள், பத்துவித ஸன்பாஸ நாமம், இவைகள் உலகப் பிரவித்தமாகவும் சாஸ்திர வித்தமாகவும் உள்ளது. இவைகளுக்கு வெளியாக

ஏற்பட்டவைகளெல்லாம் பிரம்ம விருஷ்டிக்கு மாறாக திரிசங்கு ஸ்வர்க்கம் ஏற்பட்டு வேறாகக் காண்பது போலவே யல்லவா? என்னும் மேலே கண்ட விஷயங்களை விதவத் ஸதஸ்வில் சாஸ்திர வாதத்தால் பரிசீலனை செய்து, நுகனமாக இங்கு வரவிருக்கும் மடாதிபதிகளை எந்த அந்தஸ்தில் வரவேற்கலாமென்பதை நிச்சயப்படுத்த, இக் காசீபுரியில், ஒரு விதவத் ஸதஸ்வாது ரியமிக்கப்பட்டது.

ஏற்கனவே சென்ற இங்கிலீஷ் 1886ம் வருஷத்தில் இக் காசீபுரியில் துவாரகாமட விஷயமாய் ஷை மடத்திற்கு அதிபதிகளாக இருப்பதற்கு, தசவிதப் பிராம்மணர்களில், யாவரே னும் ஸன்பாஸம் தரித்துக் கொண்டு மடாதிபத்யம் வகிக்கலாமா என்னும் விஷயமாய்த் தீர்மானிக்க, ஒரு விதவத் ஸதஸ்வானது ஏர்ப்பட்டு, ஷை ஸதஸ்வில் ஜகத் பிரவித்தர்களான, பிராசின சாஸ்திர பண்டிதர்கள், ஸகஸ்பர்களாக விருந்து சாஸ்திர வாதஞ் செய்து, கடைசிபாப், ஸதஸ்வர்கள் யாவரும் ஐக மத்தியாயிருந்து ஸதஸ்வாள் கையொப்பத்துடன் தீர்மானஞ் செய்த விஷயங்களை உங்கி ஒரு விதவ ஸதஸ்வானது அச்சுப் புல்தகமாக யிருக்கிறது.

ஷை “ஸதஸ்வில் ஏற்பட்ட நான்கு முகசீப வினாக்களில் முகல் மூன்று வினாக்களுக்கும் தக்கால் விவாதத்திற்கும் ஸம்மந்தமில்லாததால் அவைகளை விட்டு, நான்காவது வினா யின் தீர்மானத்தை மாத்திரம் இங்கு ஆகாரமாக வைத்து எழுதியிருக்கிறது.

(தொடரும்)

(Continued from page c.) threads, so that the tremor of excitation initiated at one place, courses through the whole, thus enabling the plant by its muscular mechanism to escape a threatened danger. In these and many other ways the life-actions of the plant and man are alike; thus, though the experience of the plant it would be possible to all evaluate the sufferings of man.

உள் நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 3.

1281

வெளி நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
LIBERTÉ—ÉGALITÉ—FRATERNITÉ

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது.

Bureau de la Direction:—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.
குறள்.

காரியாலயம்:—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, தாது ஹஸ் ஆவணி மீ கக வ (3—9—36)

NO. 38.

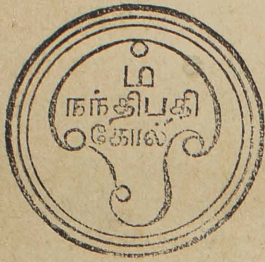
சுத்த சாதகம்

திரிவிதகுணத்திற்றமதமோகந்
உரியசத்துவமேஞானமதாத
வீரியுமற்றவையிலேவைபுசித்ததுவோ
அரியசுத்தவத்தையடைவதேயிலையவ்
வவத்தை வந்துயும்வகைகேட்பாய்.

அன்னைதன்வயிற்றிற்றுபுசித்தவக்குணமா
யாக்கையும்போறியுமம்மனமும்
மன்னியுப்பினுமப்புசிப்புமேன்மிகவும்
உன்னலும்போறியுமுடலுமம்முன்று
தன்னதுள்ளவையிலுயருசிதிருத்தி
தனில்வயிராகமேயாகும்.

உ

திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்செய்
தும்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
முலபண் டாரம் வழங்குகின்
முன்வந்து முந்துமினே.
[நீர்வாசகம்]

வி த்தகம்

புதுவை

தாது (ஸ்) ஆவணி மீ கக உ

தற்றுணை யாக்கம்.

கயிலை முதற் குரவனாகிய எம்

பெருமான் அருளால் உரிய சாதகங்
களைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுதலால்
“துக்கம்” என்னும் மத்திகத ஸ்தான
மாகிய உயரிய தடத்தை அடைந்து,

தன்னிலையே முன்னிலை என வாய்
மையாக உணர்ந்து தாமே தம்மை
நடத்த வல்லராய் நிவிர்த்தி மார்க்க
மாகிய செந் நெறியில் வழுவாது
சென்று,

குண்டலியாகிய வாசியை வசஞ்
செய்து — உடலுயிரைத் தூய்மை
செய்து உலக குரவராய் வதிந்து
தமது திருவாக்காலும் அரும் பெரும்

செயலாலும் சத்திய நெறியை நிலை
நாட்டி நித்தியத்துவம் பெற்ற

சித்தர் பெருமானாகிய இடைக்
காடர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மூவடி
முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ்
மறையில் “ஒழிபு” என்னும் நான்காம்
அத்தியாயத்தில் முதலாம் சூக்த
மகுடமாகி மிளிர்வது “தற்றுணை
யாக்கம்” என்பது.

“ஒழிபு” என்பதன் பெருள்
“வித்தகம்” தொகுதி 3 இல். 36இல்
சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கப்
பட்டது.

அஃதாவது, ஒழிபு என்றால் ஒழிந்த
இடம்—மாயா சம்பந்தமான பற்றுக்
களாகிய அசுத்த அவா — அசுத்த
காமம் ஒழிந்த இடம்—விடுதலையான
இடம் — விடு பேற்றைக் காட்டும்
இடம் என விளக்கிக் கூறப் பட்டது.

பொருட் கூறு என்னும் அத்தியாய
த்தில் “ஆசை” என்னும் மகுட
முடைய இறுதிச் சூக்தத்தால் சுருங்க
உரைக்கப் பட்ட பொருளையே —
ஆசைப் பேறு அடிப் படைபாகப்
பெற்ற தடத்தை அடைந்த மெய்யடி
யார் ஆரோகணப் பெற்றியையே
விளக்கிக் கூறுகின்றது இவ் அத்தி
யாயம் என அறிதற் பாற்று.

இவ் அத்தியாயத்து முதலாம் சூக்த
மகுடமாகிய “தற்றுணை யாக்கம்”
என்பதன் பண்பும் பயனும் ஓடி
சூக்தம் துதலியவாறு ஈண்டு ஒரு
சிறிது விளக்கிக் கூறப்படும்.

மூவடி முப்பது.

ஒழிபு. 4.

தற்றுணை யாக்கம்— சூக்தம் 1.
தாமே தமக்கிக லுறவெனத் தேர்ந்து
மேன்மேற் கிளர்வொடு செந்நெறி படர்மி
னென்னே யறிவன் றுணைகா லாடினே.
என்பது சூக்தம்.

தன்னிலையே முன்னிலை என வாய்
மையாக உணர்ந்து நிவிர்த்தி மார்க்
கத்தில் வழுவாது மேற் சென்று
வாசியை வசஞ் செய்கலின் பயன்
இது என உணர்த்துதல் துதலிற்று
இச் சூக்தம் என்க.

தனது துணையால் உளதாகும்
ஆக்கம் தற்றுணை யாக்கம் எனப்
பட்டது.

ஒருவன் உலகியலில் தான் ஒழுகும்
முறைக்கு—செய்யும் வினைக்கு ஏற்ற
பண்பினவாயே தனக்குப் பகையும்
உறவும்—தனது ஆக்கத்துக்குப் பிரதி
கூலமும் அதுகூலமும் அமைவன
வாகும் என நன்குரை வேண்டும்
எனவும்,

அவ்வாறு உணர்ந்து இடையறு
ணக்கத்தோடு ஆக்கம் தரு நெறியில்
செல்ல வேண்டும் எனவும்,

அவ்வாறு செல்வழி, கவலை யின்றி
வாழ்தற் குரிய செல்வநிலை கைவரும்
எனவும்,

இங்ஙன மாகாது, “கடவுளே துணை”
என வாளா கூப்பாடு போட்டுக்
கொண்டு சோம்பேறியாய் வீற்றிருத்
தலால் அக் கடவுள் துணை புரிதல்
எவ்வாறு எனவும்,

உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு எம்
போலிய படிப்பாளிகள் பொருள்
காணும்படியும்,

உண்மையை நாடும் ஆற்றலுடை
யார் அதனைக் குரு வருளால் அறிந்து
உய்தி யடையும் படியும் அமைக்கப்
பட்டது இச் சூக்தம் என்க.

“1. தாம் செய்யும் வினையே தமக்கு வீக்
“கமும் மெலிவும் அளித்தல்.

“2. அறிஞர் அவ்வுண்மை தேர்ந்து தன்
“ராது அகத்தெழும் கிளர்ச்சி யுடைய
“ராதல்—

“சிசுப்பம் அமைந்த வினை யொட்டி
“யியங்கல்; அங்கனம் இயங்கின் இறைவன்
“துணை லாகொலைப் பொருந்தி ஆவது
“என்பது என்பதாம்.”

என்பது இம் மறை நூலுக்கு
உலகியலுக்கு ஒப்ப உரை கண்ட
பண்டை ஆசிரியர் கூற்றும்.

ஒவ்வொருவரும் தமது ஆக்கத்
துக்கு ஏற்ற வழியைத் தாமாகவே
நாடி அறிந்து இடையறா முயற்சி
யோடு அவ் வழியில் செல்ல வேண்டும்.

“தன்னிலை” யாகிய தமது வினைவின்
பயனே—ஒழுக்கப் பயனே முன்னிலை
யான் வரும் பகையும் உறவும் ஆதலால்,

பிரதி கூலமும் அது கூலமும்
ஆதலால் உலகியலில் ஏற்றவாறு
ஒழுக்குதல் வேண்டும்.

அங்கனம் ஒழுகி உள்ளக் கிளர்ச்சி
யோடு செந் நெறிச் செல்லுங்கால்
உலக வாழ்வுக் குரிய ஆக்கம் உள
தாகும்.

அன்றி, முயற்சியைக் கைவிட்டுப்
பிறர் உதவிபை எதிர் பார்த்தாலும்,

சுய நலம் கருதிய மற்றைய சிவர்கள்
எண்ணப்படி ஒழுக்குதலும்,

“கடவுளே துணை” “கடவுளே
துணை” என வாளா கூப்பாடு போட்டுக்
கொண்டு சோம்பேறியாய் வீற்றி
ருத்தலும் ஆக்கம் தரும் நெறிகள்
ஆகா என்க.

தனது உழப்பானன்றி — முயற்சி
யானன்றி ஒன்றும் கைகூட மாட்
டாது.

ஊழ் வடிவான தெய்வமும் முயற்சி
யுடையவனுக்கே அது கூலமாகும்;
முயற்சி வழிப் பட்டதே யாகும்.

குறள்.

குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வ

மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

(ஹ.103-ம் அதி. குடிசெயல் வகை. செ.3)

தன் குடியை மேம்படச் செய்தற்
குரிய வினைக்கண் முயலும் ஒரு
வனுக்கு ஆக்கம் தருமாறு ஊழ் வடி
வான தெய்வம் தனது ஆடையை
இறக உடுத்துக் கொண்டு முற்படச்
செல்லும் என்பது இதன் பொரு
ளாகும்.

இஃது உலகியலுக்கும் உண்மை
நிலைக்கும் ஒக்கும்.

உண்மை நிலையில் “குடி. செய்தல்”
என்பது தனது உடலைப் “புக்கில்”
என்னும் அமல தனுவாக்கி நித்தியத்
துவம் பெறச் செய்தலைக் குறிப்ப
தாகும்.

“தேய்வம்” என்பது “ஆக்கையின்
உறு பொருள்” ஆகிய அமல ஒளியைக்
குறிப்பதாகும். தேயு ச ம ப ந் த ம்
உடையது தெய்வம் என்க.

குருவருளால் உரிய சாதகங்களைக்
கைக்கொண்டு வாய்மையான முயற்சி
யோடு வழுவற ஒழுக்குவான் உடல
கத்துத் தெய்வம் என்னும் அமல
ஒளி ஆக்கமுற்று முற்பட்டு நிற்கும்
என அறிக.

ஒருவன் தானே தனக்குத் துணை
யாகி ஒழுக்குதல் வேண்டும். தனக்கு
ஆக்கம் தரு நெறியில்—ஆன்மார்த்த
மான தெய்வீக காரியங்களில் பிறர்
எண்ணப்படி ஒழுக்குதல் கேடு பயப்
பதே ஆகும் — பாதகமே யாகும்.

தானாகவே உண்மையை நாடி
உணர்ந்து இடையீட்டில்லா உள்ளக்
கிளர்ச்சியோடு ஏற்றவாறு ஒழுகி
ஆக்கமடைய வேண்டும்.

அற நெறிச் சாரம்.

தானே தனக்குப் பகைவனு நட்டானும்
தானே தனக்கு மறமையும் இம்மையும்

தானே தான் செய்த வினைப்பயன் துய்ப்
[பானும்
தானே தனக்குக் கரி.

(ஹ. ஊழ்-செ.173)

நாலடியார்.

நன்னிலைக்கட்டன்னேரி றுப்பானுந்தன்னே
நிலைகலக்கிக் கீழிடுவானு—நிலையினு
மேன்மேலுயர்த்து நிறுப்பானுந்தன்னேத்
தலையாகச் செய்வானுந்தான்.

(ஹ. 25-ம். அதி. அறிவுடைமை. செ.8)

உலகியலில் ஒவ்வொருவரும் தமது
வினையே—முயற்சியே தமக்கு ஆக்கத்
தை அளிப்பது என்பதை உணர்ந்து—
முயற்சியும் முயற்சி இன்மையுமே
ஆக்கத்தையும் கேட்டையும் அளிப்
பன என உணர்ந்து ஒருபாற் கோடாத
செப்பமான நெறியில் பகையும் உறவும்
அற்ற செந் நெறியில் ஒழுக வேண்டும்.

“கால் ஆடல்”

என்பது முயற்சியையே—அதனால்
ஆகும் செல்வத்தையே குறித்ததாகும்.

பின் வரும் பிரமாணம் இப் பொருளை
நன்று வலியுறுத்துதல் காண்க.

நாலடியார்.

காலாடுபோழ்த்திகழிகிளாருர்வானத்து
மேலாமீனிந்பலராவர்—எலா
இடரொருவரும் நக்காலீர்குன்றநாட
தொடர்புடையமென்பார்கிவர்.

(இ—ள்) பாண்டியனே! ஒருவர்
(செல்வமுடையராய்) சஞ்சரிக்கும்
காலத்தில் அவரைச் சூழும் உறவினர்
வானில் சரிக்கும் நட்சத்திரங்களிலும்
பலராவர். அவர் வறியராய்த் துன்
புறங் காலத்தில் உறவினர் என்று கூறி
அவரை அணுகுவார் மிகச் சிலரே
ஆவர். எ—று.

காலாடுதல் என்பது முயற்சியையே
அதனால் ஆகும் செல்வத்தையே

குறித்த தாகும். காலாடுதல்—இடந்
தோறும் செல்லுதல். இதுவே முயற்சி.

ஈண்டு இலக்கணையால் முயற்சியால்
ஆகும் செல்வத்தை உணர்த்திற்று.

செல்வம் என்னும் இடம் பொருள்
ஏவல்கள் “சாய்கால்” என வழங்கப்
படுதலும் அறிக.

“நடந்த கால் சீதேவி

இருந்த கால் முதேவி.”

என்னும் பழமொழி வழக்கும் உண்டு.

குறள்.

மடியுளான் மாமுகடி யென்ப மடியிலான்
நூளுளா டாமரையி னாள்.

(ஐ.9-ம்.அதி-ஆள்வினையுடைமை. செ.7)

என்பது தேவர் திருவாக்கு.

[மடி — சோம்பல். மாமுகடி —
முதேவி. தாள் — முயற்சி. தாமரை
யினாள் — இலக்குமி. தாள் என்னும்
சொல் வழக்கும் காலாடுதல் முயற்
சிக்கே உரியதாதலை வலியுறுத்துதல்
காண்க.]

இருள் வடிவினளாகிய அவித்தை
என்னும் முதேவி யானவள் ஒருவன்
சோம்பலின் கண்ணை தங்கி இருக்
கின்றனள் எனவும்,

நெஞ்சத் தாமரையில் வீற்றிருக்கும்
ஞான ஒளி வடிவினளாகிய சீதேவி
என்னும் இலக்குமி ஆனவள் அச்
சோம்பல் இல்லாதவனது மதி முயற்
சியின் கண்ணை தங்கி யிருக்கின்றனள்
எனவும் அறிஞர் கூறப என்பது இச்
செய்யுளின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய
பொருளாகும்.

யாவும் கடவுளால் வரும் என்று,
அதன் உண்மையை அநுபவமாக
உணரும் ஆற்றல் அமையப் பெறாது,
வாளா கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டு

முயற்சி இன்றிச் சோம்பி இருப்பாரை
நோக்கியே

“என்னே அறிவன் துணை”

என்று கூறப்பட்டது. அன்றிக்
கடவுள் துணை—கடவுள் வழிபாடு
வேண்டிய தில்லை என மறுத்துக் கூறப்
பட்டதன்று என அறிக.

இவ்வாற்றால் இச் சூக்தத்தின்
உலகியலுக்கு ஒப்பிய போலிப்
பொருள் கண்டு கொள்க.

மேல் இதன் உண்மைப் பொருள்
ஒரு சிறிது கூறப்படும்.

1

தாமே தமக்கு இகல் உறவு என
[தேர்ந்து
மேல்மேல் கீளர்வோடு செந்நெறி படர்
[மின்

2

கால் ஆடின்

3

அறிவன் துணை என்னே

அ

ஆசைப் பேறு அடிப்படையாகப்
பெற்ற உயரிய தடமாகிய காமாட்சி
பீடத்தை அடையப் பெற்றோர்
“தன்னிலையே முன்னிலை” என்னும்
இயற்கை முறையான உண்மையைக்
கண்கூடாகக் கண்டு நடுவு நிலைமை
என்னும் மத்திய கத ஸ்தானமாகிய
அத் தடத்து நின்று அவரோகணம்
பெறாது நிவிர்த்தி நெறிக்கண் ஆரோ
கணம் பெறுக.

ஆ

கால் என்னும் வாசி வசப்பட்ட
போது

இ

ஆசானாகிய கடவுள் துணை என்பது

எற்றிற்கு?

மேல் இவ் உண்மைப் பொருள் சிறிது
விளக்கமுற உரைக்கப் பட்டி.

ஆசான் அருளால் பெறப்படும்
உரிய சாதகங்களைக் கைக்கொண்டு
வழுவற ஒழுகி “நூக்கம்” என்னும்
அதி உந்நதமான தடத்தை அடைந்து
ஆசைப் பேற்றை அடிப்படை ஆக்கிய
மெய்யடியார் தமது வினையை அறிந்து
அதற்கு ஏற்ப வினை புரியும் ஆற்றல்
பெற்ற ஆங்கு, தாமே தம்மை நடாத்த
வல்லராவர்.

தமக்கு வேண்டியவற்றை அறிந்து
தாமாகவே அவற்றைத் தடையின்றிப்
பெற்று உண்டு — அநுபவித்து விமல
அவாவினையும் விண்டு உபாதி பெற
வல்லராவர்

தமக்கு உறவும் பகையும் தாமே
எனக் கண்ட ஆங்கு — தமக்கு ஆக்கம்
தருவன வற்றையும் கேடு தருவன வந்
றையும் கரதல ஆமலகமெனக் கண்ட
ஆங்கு தாமே தம்மை அநுபவிக்க
வல்லராவர்.

இதனால் நிவிர்த்தி நெறியாகிய செந்
நெறியில் யாது தடையும் இன்றிச்
சென்று — ஆரோகணம் பெற்றுத்
தமது விமலமான உடலுயிரை அமல
மாக்கி நித்திய தத்துவம் பெற
வல்லராவர்.

அளவிறந்த துன்பங்களை அநுப
வித்து இப் படியை அடையப்
பெற்றோர் வேண்டிய முன்னிலைகளை
நிறை கண்டு உண்டு ஆரோகணம்
பெறுபவரே யன்றி, அவரோகணம்
பெறத் துணிய மாட்டார் எனினும்,
விமலமான போகங்களில் மயங்கி
அமைதல் கூடாது என வற்புறுத்துப
வராய்

“செந்நெறி படர்மின்.”

எனக் கூறியருளினார்.

ஒருவன் எவ்வெச் சென்மத்தில் எவ்வெவ் வினையை விளைத்தனனோ அவ்வவ் விளைப் பயனே —வினை சூபமே முன்னிலை என வாய்மையாக உணர்ந்து அவற்றான் வரும் நன்மை தீமைகளைப் பொருட் பண்ணித் தனது முயற்சியில் குன்றி அவரோ கணம் பெறாது மதி வைராக்கியத் தோடு நிவிர்த்தி நெறியில் ஆரோகணம் பெறுதலே—பணிசெய்து கிடத்தலே உய்யும் திறனாகும்.

உலகியலாகிய முன்னிலையைத் தன்னிலையில் வைத்துக் காணுதலின் பெற்றி இதுவே ஆம்.

இதுவே மெய்யடியார் நீர்மை என அறிதற் பாற்று.

திருவாசகம்.

“நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
[கானே இதற்கு எய்கமே”

என்னும் சுருதியின் பொருளும் இதுவே ஆம்.

பின் வரும் பாட்டியார் திருவாக்கும் இவ் வுண்மையையே வலியுறுத்துதல் காண்க.

ஒளவையார் மூதுரை.

நன்றென்றுந் தீதென்று நானென்றுந்
[தானென்றும்
அன்றென்று மாமென்று மாகாதே—நின்ற
[நிலை
தானதுவார் தத்துவமாஞ் சம்பறுத்தார்
[யாக்கைக்குப்
போனவா தேடும் பொருள்.

(ஊ வாக்குண்டாம்)

(இ—ள்) நன்னு என்றும் தீது என்றும் நான் என்றும் தான் என்றும் அன்று என்றும் ஆம் என்றும் ஆகாதே—இது நல்லது என்றும் இது தீயது இது செய்தவன் நான் என்றும் இது

செய்தவன் அவன் என்றும் இது ஆகாது என்றும் இது ஆகும் என்றும் வியஷ்டியான சுட்டுணர்வு கொண்டு பேதம் பாராட்டி அவதியுறாது,

நின்ற நிலை— யாவற்றையும் இயற்கையான திருவருட் செயல் எனச் சமஷ்டியாகக் கண்டு நிற்கும் நிலையே அஃ தாவது முன்னிலைகளை நிறை முறையோடு உறவு செய்து ஒப்புரவொழுதுதலால் தன்னிலையே முன்னிலை எனக் கண்டு சார்தி பெற்று நிற்கும் இயற்கை நிலையாகிய—நிட்டையாகிய சகச நிட்டையே, தான் அவன் ஆம் தத்துவம் ஆம்—சீவனாகிய தான் அச் சீவத்துவம் நீங்கிச் சிவமாகி நிற்கும் வாய்மையான சமாதரி நிலை ஆகும்.

தேடும் பொருள்— (இவ்வாறு பிரம சொரூபமாகி விளங்கும் முன்னிலையை உறவு செய்து ஒப்புரவொழுதுதலால் தன்னிலையை அமல மாக்கித் தான் அதுவாகும் வாய்மையான சமாதரி நிலை கைகூட அறியாது) “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆய் தன்னிலையையும் முன்னிலையையும் விளங்கும் அம்மெய்ப்பொருள் தன்னின் வேறாக வேறு எங்கோ வெகுதூரத்தில் உள்ளது என்று அதனைத் தேடி அலைந்து வருந்துதல், (என் போலு மெனின்),

சம்பு அறுத்தார் யாக்கைக்குப் போனவா— சம்பு என்னும் புல்லை அறுத்துக் கொண்டவர் அதனைக் கட்டிக் கொடு சென்று பயனடைதற்கு அதுவே அமையும் என்று அறியாமல் அறுத்த புல்லையும் விட்டு வேறு இடங்களில் கயிறு தேடிச் சென்று அலமருதல் போலாகும் என்பது.

இதனால் வாய்மையான சகச நிட்டையாகிய வாய்மையான சமாதரி நிலை கணம் கூறப்பட்டது.

பொருண் மொழிக் காஞ்சித் துறையமைந்த பின் வரும் ஆன்றோர் வாக்கும் இவ் வுண்மையையே நன்று விளக்குதல் காண்க.

புற நானூறு.

யாதும் ஊரேயாவருங்கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறந்தரவாரா
நோதலுந்தணிதலும் அவற்றோரன்ன
சாதலும் புதுவதன்றே வாழ்தல்
இனிதெனமகிழ்ந்தென்று மிலமே முனிவில்
இன்னுதென்றலுமிலமே மின்னெடு
வானந்தன்னெளி சிலையினுது
கல்பொருதிருங்குமல்லற்பேரியாற்ற
நீர்வழிப்பேழும்புண்போல் ஆருயிர்
முறைவழிப்பேழென்பது திரவோர்
காட்சியிற்றெளிந்தனமாகலின்மாட்சியிற்
பெரியோரையித்தலுமிலமே
சிற்றியோரையிகழ்தலதனினுமிலமே.

(ஊ செ.192)

அற நெறிச் சாரம்.

தன்னெக்குந்தெய்வம்பிறி தில்லை, தான்
[தன்னேப்
பின்னமனமறப்பெற்றானைல்—என்னே
எழுத்தெண்ணேனோக்கி இருமையும்
கண்டார் (கு)
அருட்கண்ணே நிற்பதறிவு.

(ஊ புலனடக்கல் செ.171)

இச் செய்யுள் உண்மை நிலைக்கே பெரிதும் ஒப்பியதாகின்றது.

எழுத்து எண் என்பன வாய்மையில் மகாரப் பெட்பையும் ஆகமங்கள் என்னும் சங்கியைகளையும் உணர்த்தி நின்றன. இருமை என்பது மத்தியகதஸ்தானத்து நின்று காணப்படும் விபாப்பிய விபாபக நிலையை உணர்த்தி நின்றது.

“அருட்கண்ணே நிற்பது அறிவு”

என்பது சகச நிட்டையை உணர்த்தி நின்றது.

இவ்வாற்றால்,

“தாமே தமக்கு இகல் உறவெனத் தேர்த்த
மேல் மேல் கிளர்வொடு செந்நெறி
[புடர்மின்”

என்னும் அடிகள், காமாட்சி பீடத்தை அடையப் பெற்ற மெய்யடியார் சகச நிடை யாளராய் ஆரோகணம் பெறவெண்டும் என்னும் உண்மையை உணர்த்தி நிற்பல் கண்டு கொள்க.

திருவாசகம்.

தாமே தமக்குச் சுற்றமுந் தாமே தமக்கு
[விதிவகையும்
யாமா ரெமதார் பாசமா ரென்ன மாய
[மிவைபோகக்
கோமான் பண்டைத் தொண்ட ரொடு
[மவன்மன் குறிப்பேகுறிக் கொண்டு
போமாறமைமின்பொய்க்கிப்பயங்களுள்
[வான்பொன்னடிக்கே.
(ஷ்யாத்திரைப் பத்து செ. 3)

அப்பர் தேவாரம்.

தந்தையார் தாயாருடன்பிறந்தார்தாரமார்
புத்திரரார்தாம்தாமாரே
வந்தவாரெங்குளேபோமாரேதோமாய்மார்
நீநீநீகேதுமகிழவேண்டாய்
சிந்தையீருமக்கொன்றுசொல்லக்கேண்மின்
திசும்மதியும்வாளரவுந்திளைக்குஞ்சென்னி
எந்தையார் திருநாமநீட்சீசீவாய்என்று
அழுவாரீர்க்கு இருவிசும்பில் இருக்கவாமே.
(ஷைபலவகைத் திருத்தாண்டாம் பாச. 9)

உலகத் தந்தை முதலிய முன்னிலைகள் யாவும் தன்னிலைப் பிராந்தியால் ஏற்பட்ட மாயா சம்பந்தமான வினை ரூபங்களாகிய நாம ரூபங்களே யன்றி வேறல்ல என்பது இதனால் வெள்ளிடை ஆம்.

“நமச்சிவாய என்று அழுவார்க்கு இரு விசும்பில் இருக்கவாமே”

என்பது ஐந்தெழுத் தருச்சுணையால் உடலுயிரில் உள்ள அசுத்த நிறையை நீக்கி அவற்றை அமலமாக்கி ஞானகாசத்தில் ஒடுங்கி நித்தியத்துவம் பெறுதலை உணர்த்தி நின்றது.

அழுவார்.—அசுத்த நிறைபை நீக்கு

வோர். இவ் உண்மை “அழுகை” என்னும் கட்டுரையில் (மூவுடி முப்பது — ஒழிபு—சூக்தம் 3) விளக்கிக் கூறப்படும்.

அறநெறிச்சாரம்.

செய்வினையல்லாற்சிறந்தார்பிறிதில்லை
பொய்வினைமற்றைப்பொருளெல்லாம்
(—மெய்வினவில்

தாயார்?மனைவியார்?தந்தையார்?மக்களார்?
நீயார்?நினைவாழிநெஞ்சு.

(ஷை ஊழ் செ.180)

தாய்தந்தைமக்கள் உடன்பிறந்தார்

[சுற்றத்தார்
ஆய்வந்துதோன்றி அருவினையால்

[—மாய்வதன்கண்
மேலப்பிறப்பும் இதுவானால் மற்றென்னே?
கூலிக்கமுதகுறை.

(ஷை ஷை 143)

ஆசைப் பேறு அடிப்படை யாகப் பெற்ற உயரிய தடத்தை அடைந்த மெய்யடியார் சத்துவத்தில் ரசோ குணத் தலைமை பூண்டுள்ளார் ஆதலால் அன்னார் முன்னிலைகளை அறிந்து ஏற்ற வினையால் வினையை அழிக்கும் பெற்றி — கர்மத்தால் கர்மத்தை சுஷயம் செய்யும் பெற்றி பின் வரும் பிரபல சருதிப் பிரமாணங்களால் நன்று வலியுறிதல் காண்க.

திருமந்திரம்.

முன்னை வினைவாரின் முன்னுண்டே நீங்கு
[வர்
பின்னை வினைக்கானூர் பேர்ந்தற்பு பார்ப்

[பர்கள்
தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலே.

தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினையின் முடிச்சையவிழ்ப்பர்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலே.

மன வாக்குக் காயத்தால் வல்வினை மூலூ
மன வாக்கு நேர்நிழ்கில் வல்வினை மன்னு

மனவாக்குக் கெட்டவர் வாதினை தன்னால் தனைமாற்றி யாற்றத் தகுளுனி தானே.
(ஷை 8-ம் தந். ஞானிசெயல் செ. 1,2,3)

மேலே கூறியவைகளால், முன்னிலை யாகித் தோன்றி மறைந்து திரிந்து தோன்றும் நாம ரூபங்கள் யாவும் தன்னிலைப் பிராந்தியால் உளவாகும் மாயா சொரூபங்களே எனவும்,

இன்ன முன்னிலைக் கோணிகளைப் பொருட் படுத்தாது தாமே தமக்கு, இனியர் — உரியர் — தாமே தமக்கு இசுலும் உறுவும் ஆவர் என்னும் உண்மையை நன்று கடைப் பிடித்து மதி வைராக்கியத்தோடு உஞற்றும் வினையே — ஆரோகணப் பெற்றியே தமக்கு ஆக்கமாகும் — “தற்றுணையாக்கம்” ஆகும் எனவும்,

அத்தகைய உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு — விடா முயற்சியோடு கர்மத்தால் கர்மத்தை சுஷயம் செய்து நிவிர்த்தி மார்க்க மாகிய செந் நெறியில் வருவாது சென்று உய்தி யடைதலே தலையாய அறத்தாறு எனவும் வெள்ளிடை மலை போல விளங்க வைக்கப்பட்டமை கண்டு கொள்க.

இவ் வாற்றால்,

“தாமே தமக்கு இகல் உறவு எனத்தேர்த்து மேல்மேல்கிளர்வொடுசெந்நெறிப்படாயின்”

என்னும் இடைக்காடர் திருவாக்கின் உண்மைப் பொருள் ஒரு சிறிது விளக்கப்பட்டது என அறிதற்பாற்று.

இத்தகைய செந் நெறிச் செலவாகிய அறத் தாற்றினால் ஆம் பயன் என்னை? எனின், அது தான் “கால் ஆட்டல்” என்பது.

“கால் ஆடின”

கால் என்பது வாயு. ஆடுதல் வசப் படுதல் என்னும் பொருட்டு குண்டலியை வாசஞ் செய்தல் என்

பதம் இதுவே ஆம். குண்டலியே வாசி. அதுவே வாயு—கால்—சரீரம். காலாட்டல் பாம்பாட்டல் என்பன ஒன்றே ஆம். இவை சித்தர் பரிபாஷை.

கால் ஆட்டலே சரீரத்தை — உடலுயிரை வசஞ் செய்தலும் ஆம். வசஞ் செய்தலே தூய்மை செய்தல்— அசுத்தமாகிய தடிப்பை நீக்கி அமல மாக்குதல்; ஊனில் உயிர்ப்பை ஒழிக்குதல்; உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றுதல்.

கால் என்னும் அசுத்தம் மலிந்த வாயுவினால் ஆக்கப் பட்டதே இவ் உடம்பு. அவ் வாயுவினால் நிலைபெற்றிருப்பதே இவ் உடம்பு. அவ் வாயு இன்மையால் அழிந்து படுவது இவ் உடம்பு. காற்று அடைத்த பை எனப்படுவது இவ் உடம்பு.

கால் என்னும் வாயு அசுத்தம் நீக்கி அமல மடைதலால் — அமல மடைந்து தன்னகத்து உறையப் பெறுதலால் அமலமான வாயு என்னும் நாத சரீர மாதலால் அழிந்து படாது நித்தியத்துவம் பெறுவது இவ் உடம்பு.

ஆதலால் கால் என்னும் வாயுவே — வாசியே — குண்டலியே சரீரம் என்க. கால் என்னும் வாசி தூய்மை அடையவே மனமும் தூய்மை அடையும். ஆதலால் மனமே வாசி — வாசிக் குதிரை எனப்படுவதும் ஆம்.

அற நெறிச் சாரம்.

உள்ளப்பெருந்திறையூர்த்துவயப்படுத்திக் கள்ளப்புலனைந்தும்காப்பமைத்து வெள்ளப் பிறவிக்கணத்தார்பெருங்குணத்தாரைத் துறவித்துணைபெற்றக்கால்.

(ஊ. புலனடக்கல் செ. 203)

என வரும் ஆன்றோர் வாக்கும் ஈண்டு நோக்கற் பாலது.

கீழ் முகமாய் நிற்கும் அருவமான

குண்டலியானது — கீழ் நிறைப் பொலிவுடைய கால் என்னும் வாயு வானது — மனம் என்னும் வாசியானது உரிய சாதகங்களால் அமல மடைந்து மேல் நோக்கி நிற்பதே வாசி வசப்படுவ தென்பது — காலாடுதல் என்பது.

வாயு என்னும் குண்டலி தூய்மை அடையுங்கால் அசுத்தமான அசைவு ஒழிந்து நிறையோடு அசையாமல் அசைந்து நிற்பதாகும். பின் வரும் சித்தர் திருவாக்கு இவ் வுண்மையை நன்று புலப்படுத்துவதாகும்.

பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல்.

ஆலடிப்பொத்திலேவாழ்க்பாம்பே
அரசடிப்பொத்திலேபுகுந்து கொண்டாய்
வாலடி கண்ணிலேபார்த்துப்பார்த்து
வாங்கியே தூங்கி நின்றாய்பாம்பே.

(ஊ. செ. 83)

“ஆலடிப் பொத்திலே வாழ்ந்த பாம்பு” என்பது இயற்கையாகவே கீழ்முகம் கொண்ட குண்டலியைக் குறித்ததாகும். “அரசடிப்பொத்திப் புகுந்து கொண்டாய்” என்பது அக் குண்டலியானது மேல் நோக்கிச் சுழி முனைபைத் தாவி நிலைத்தமைபைக் குறித்தது. வாலடி — சுழி முனை. “வாங்கியே தூங்கி நின்று ஆடாய்” என்பது நிறையோடு அசையாமல் அசைதலைக் குறித்தது;

மனம் (உடலுயிர்) அசுத்த அசைவாகிய அசுத்த ஊசலாட்டம் ஒழிந்து நிறை முறையான தூய அசைவாகிய பொன்னுசலாட்டம் பெற்றமையை உணர்த்தியது என்க.

“கால் ஆடின”

என்பதன் உண்மைப் பொருள் இதுவே என அறிதற் பாற்று.

பாம்பாட்டிச் சித்தர் என்பவர் வாசியை வசப் பண்ணுதலாகிய அரிய பெரிய நிலைமை கைவரப் பெற்ற —

“தூக்கம்” என்னும் உயரிய தடத்தை அடைப்பப் பெற்ற சித்து முர்த்தி ஒருவராவர்.

நித்தியத்துவம் பெற்ற மெய்யடியார் எல்லாம் பாம்பாட்டிச் சித்தரே ஆவர்— வாசியை வசப் பண்ணிப்பவரே ஆவர். இவரே வாய்மைபான சித்தர்; காய சித்தி பெற்றவர்; அருட் பதுமைகள் விளைக்கும் ஆற்றல் உடையவர்.

காலாட்டலே வாசி யோகம் கைவரு தலும் ஆம். பின் வரும் திருவாக்கு இவ் உண்மையை நன்று வலியுறுத்து கின்றது.

பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல்.

காய்க்குடத்திலேநின்றபாம்பைக்
கருணைக்கடலிலே திபங்கவிட்டு
நேய்ச்சுழி முனைபொய்ச்சி
நித்தியமானவல்துவைநிலைக்காடி
மாயப்பெருவெளி கண்ணிலேறி
மாசற்றபொருளினையாய்க்கத்தேடி
ஆயத்துறைகடந்தப்பாற்பாழின்
ஆனந்தஞ்சேர்ந்தோமென்றாய்பாம்பே.

(ஊ. செ. 118)

வாசியை வசப் பண்ணுதலே சர்ப்ப சபனமும் ஆம். சர்ப்பத்தை ஆபரண மாகப் பூணுதலும் ஆம். சபனமும் அணிதலும் ஒன்றே என்க.

அமல வாயு என்னும் அமல ஒளி வடிவினாகிய — அமல ஒளி வடிவினாகிய இறைவன் உடலில் குடிபுகுதலே — சர்ப்பசபனம் எனப்படுவது. இதன்றான் நித்தியத்துவம் உளதாகும். விரிப்பிற் பெருகும்.

சுருங்க உரைக்கு மிடத்து, இறைவன் திரோதானத் திருவடியாகிய கால் அசுத்த அசைவு நீக்கி நிறையோடு அசையாமல் அசைந்து நிற்பலே— அருட் பாதமாகிய குஞ்சித பாதமாகிக் குலவுதலே “காலாட்டல்” என்னும் பரிபாஷையால் பெறப்படும் உண்மை ஆகும்.

“ஆட்டுக் காலேத் தாரும்”

என அருளிச்செய்தார் இந்நிலைமை கைவரப் பெற்ற முத்துத்தாண்டவப் பெருமான்.

கால் ஆட்ட அறிந்தவரே காமம் கோபம் முதலிய சீய குணங்கள் மாற்ற மடையப் பெற்றவரும் ஆவர். இவரே கஞ்சி(காஞ்சி)யை அடைந்தவர்; ஆசைப்பேறு அடிப்படையாகப் பெற்ற காமாட்சி பீடம் என்னும் உயரிய தடத்தை அடைந்தவர்; கஞ்சி யில் வதிந்து — காமாட்சி பீடத்து வதிந்து காலாட்டி உண்பவர்;

கால் என்னும் வாயு — நாதம் அதன் உற்பத்தித் தானமாகிய விந்துவில் உறைந்து அதனோடு பிருதிவி அம்சமாகிய உடலில் உறையப் பெறுதலால் அருளமுதம் உண்பவர்; பேரின்ப லாபம் பெற்றவர்.

“கஞ்சியில்வதினோர் எல்லாம் காலாட்டி உண்பார்தாமே”

என்னும் சித்தர் திருவாக்கின் மறை பொருளும் இதுவே ஆம்.

காலாட்ட அறிந்தவரே — காலே வசப் பண்ணினவரே — இறைவனது ஆட்டுக் காலேத் தேடி அடைந்தவரே அக் காலால் யமனை உதைக்க வல்ல ராவர். காலனைக் காலால் உதைத்தல் என்பதன் உண்மை இதுவே.

எம் போலிய சிவர்கள் காலனை உதைப்பது என்றால் எமக்குக் கால் எது? அசத்தமான கால் அபல மடைந்து உடலோடு ஒன்றாகி அதனை விட்டுப் பிரிய மாண்டு போனவர்களைக் காலனை உதைத்து — வென்று நித்திய த்துவம் பெற்றவர் எனக் கூறுவது போன்ற பித்தலாட்டக் கூற்றுப் பிறி துண்டா?

காலாட்ட அறிந்தவர் வேண்டிய யாவற்றையும் தாமாகவே நினைத்த மாத்திரத்திற் பெற்று அநுபவிக்க

வல்லராவர். சகல சித்திகளையும் விளைக்க வல்லராவர். ஆசான் மாணவன் என்னும் பேதமின்றி — தாமே ஆசானும் வதிபவர்.

ஆதலால்—விந்து அடங்கப் பெறு தலால் சிவோகம் விளையப் பெற்றவ ராதலால் “கடவுளை துணை” “கடவுளை துணை” என்று கூப்பாடு போட மாட்டார். இவர்க்கு ஆசானாகிய அறிவன் துணை என்பது ஒன்று இல்லை. இது பற்றியே.

“என்னே அறிவன் துணை! காலாடினே”

என அருளிச் செய்தார் எமது அண் ணலாகிய இடைக்காடர்.

அண்டர் கோன் இருப்பிடம் அறிந்த தத்துவப் பெரியார் “கடவுளை!” “கடவுளை” என்று கூப்பாடு போட வேண்டியதில்லை. கண்ட கோயில் தெய்வ மென்று கையெடுப்ப தில்லை.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

புண்டரீகமத்தியிலுதித்தெழுந்தசோதியை
மண்டலங்கள் மூன்றினோமென்னுகின்றமா
[யனை
அண்டரண்டமூடறுத்தறிந்துணரவல்லி
[ரேல்
கண்டகோயில்தெய்வமென்றுகையெடுப்ப.
[தில்லையே”

“.....”
அண்டர்கோனி ருப்பிடமறிந்துணர்ந்த
[ரூனிகள்
கண்டகோயில்தெய்வமென்றுகையெடுப்ப
[பதில்லையே”

திருவாசகம்.

‘.....’
இறைவனே நீயென் உடலிடங் கொண்
[ராய்
இனி உன்னை என்னிரக்கேனே.”

என்றனர் காலாடுதல் கைவரப் பெற்ற மணிவாசகப் பிரபு. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூரியவைகளால் மூவுடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில், ஒழிபு என்னும் நான்காவது அத்தியாயத்தில் முதலாம் சூத்த மகுடமாகிய “தற்றுணை யாக்கம்” என்பதன் பண்பும் பயனும் ஷே சூத்தம் முதலிய வாற்றான் ஒருவாறு உணரத் தகும்.

சபம்.

காசி ஹநுமான் காட்
T. S. சீதாராம ஐயர் அவர்கள்

எழுதுவது.

(தொகுதி 3 37-ம் வாரத் தொடர்ச்சி)

இன்னும் “மஹர்ஜிபாஸ்” த்திலும் “சதுரோவேதா நதீயீத ஸர்வசாஸ்திர மயம் வி தில்” என்று நான்கு வேதங் களையே குறிப்பிடுகிறது.

ஸாக்ஷாத் ஆதி ப்ரீசங்கர பகவத்பா தாள் ஏற்கனவே வரிசைக்கிரமமாக “ரிக்வேத”த்தைப் பூர்வத்திலும் பிரத க்ஷிணமாய் “எஜுர்” வேதத்தை தக்ஷி ணத்திலும் ஸாமவேத” த்தை பச்சி மத்திலும், கடைசியாய் “அதர்வண வேத”த்தை உத்தரத்திலும் வைதிக தர்மத்தை பரிபாலிக்க நான்கு வ்யூக மாக வைத்து மட நிர்மமாணஞ் செய் திருக்கப் பிறகு காமகோடி மடத்திற்கு “ரிக்வேதம் ஒம் தத்ஸத்” என்ற மஹா வாக்கியத்துடன் எங்கிருந்து வந்தது?

கும்பகோண மடாபிமானிகளால் வரையப் பட்டிருக்கும் “நூதன் ஆசார்ய சரித்திர”ங்களில் “பூர்வம் னாய மடமான கோவர்த்தன மடத்தி ற்கு சகல் எஜுர் வேத மென்றும் ஷே வேதத்திற்கு ப்ரக்ஞானம் பிரும் ம என்ற மஹா வாக்யமென்றும்” காண ப்படுகிறது. ஆனால் வேத சாஸ்திர பண்டிதர்கள் யாவரும் “பிரக்ஞானம் பிரும்ம.” என்றது “ரிக் வேதத்தின் மஹாவாக்கிய மென்பதாகவேலித்தப் படுத்துகிறார்கள். தவிர சகல் எஜுர்ஸ்

PLANT NERVES and MUSCLES.

DR. J. C. BOSE' LECTURE
(Cont. from 23—7—36 issue)

THE PLANT MUSCLE.

In regard to the different functions of the tissues of the plant, the lecturer has recently discovered the most astonishing and highly elaborated nervous system, an account of which will be given later in Calcutta. Within the placio exterior of the tree, throbbing tissues have been localized, the pulsation of which is the heart beat. The contractile tissue is found in the cushion at the joint of the mimosa and other plants. The sudden fall of the leaf of stimulation was hitherto regarded as due to the escape of sap from the organ, on account of which it became flaccid and limp, the fall being supposed to be passive and due to the weight of the leaf. That it is brought about by active construction is proved by holding the plant upside down when the excited leaf is lifted against the force of gravity.

There are numerous other tests by which the lecturer has been able to prove that the mechanism of the contractile organ in the plant is identical with that of the muscular organ of the animal. In the animal muscles some are very active, as that of the wing muscle of the falcon; the muscle of the goose is less active, while that of the domestic fowl is almost inactive, the bird having practically lost the power of flight.

“On what does the activity of the muscle depend?” The question is answered by the results of investigations on the contractile tissue of the plant, where we also meet with three different grades of contractility. The contractile tissue of the mimosa is the most active, its maximum contraction being attained in the course of a second. Next in order comes the relatively slow contraction of the neptunia or watey mimosa, in which the full contraction takes place in the course of 60 seconds. In the ordinary bean plant the leaf joint is practically inactive. The protoplasmic difference in the three cases is brought out in a startling manner by the application of differential stains. In the mimosa the contractile tissue is stained blood-red, the neighbouring inactive tissue being free from any protoplasmic staining.

In the neptunia, the active cells which become stained are not at all compact as in mimosa, but are scattered. The inactive pulvinus of the bean plant is not stained at all. Further investigation showed that the active tissue contained an active catalyst, which brought about rapid oxidation and combustion for developing the energy for quick contractile movement. The microscopic examination of the three types of contractile ‘muscle’ of the plant showed astonishing similarities with those of the three types of animal muscle.

“LYING LOW”

In what way does the elaboration

of its rapidly contractile organ benefit the mimosa? It had been suggested that the sudden fall of the leaf serves the purpose of scaring away the grazing cattle. But the cow is not sufficiently intelligent to take notice of the movement of the leaf, or to be frightened by it. The reflex movement sub-serves in protecting the plant in a different way. The long procumbent stem of the mimosa which covers large patches of ground bears numerous leaves. When one of them is trampled or bitten, a nervous impulse is transmitted throughout the length of the plant, this being the sensory message of the impending danger; the motor impulse then causes the fall of the leaves, which then press against the ground, the numerous leaflets also undergoing closure.

Nothing could be more striking than the rapid change by which the patch of vivid green becomes transformed into thin lines of dull grey unnoticed against the dark ground. The plant saves itself literally, by ‘lying low’ and becoming invisible.

UNITY OF LIFE

The results that have been described prove that the plant is not a mere mass of vegetative growth, but that its every part is instinct with sensibility. We are able to record throbbings of its pulsating life and find these wax and wane according to the life conditions of the plant and cease with its death. We find the different parts of the plant linked together by nervous

திவாசக உண்மை

யாழ்ப்பாணம், தென்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந் ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசிரியர்)

அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவியருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0—2—9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.

TOWARDS TRANSCENDENCE.

Vedanta Kesari Madras, Writes:—

“ The book speaks of undiscovered possibilities hidden in the deeper reaches of the mind which could be brought into the conscious plane by a process of Transcendence of the various lower planes by which man become the superman possessed of great psychic powers, and later emerges with a still higher order of consciousness, as a Divine Personality.”

Price As. 12.

Nandhi Publishing House

PONDICHERRY.

இனம்!

இனம்!!

சுத்த சாதகம்

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை செலவுக்கு உரிய 6 சதம் அல்லது 1 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம். புதுவை.

ஜல

வைத்தியம்

வேண்டுவோர் 6 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

BOOKS

BY

SRI AUROBINDO

Essays on the Gita		
First Series	... 5	8
Second Series	... 7	8
Isha Upanishad	... 1	0
Ideal and Progress	... 1	0
War and Self - Determination	... 2	0
The Renaissance in India	... 1	12
The National Value of Art	... 0	8
Uttarapara Speech	... 0	4
Kalidasa	... 1	0
The Yoga and its object	... 0	12
The Mother	... 1	0
The Riddle of this World...	2	0
The Teaching and the Asram of Sri Aurobindo...	0	10
Songs to Myrtilla	... 1	4
Baji Prabhu	... 0	10
Six Poems of Sri Aurobindo	... 1	4
Lights on Yoga	... 1	4

NANDHI PUBLISHING HOUSE